

Ο Σκοτσέζος συγγραφέας Γουίλιαμ Γκόρντον γεννήθηκε το 1840 κι ως το 1871 εργάστηκε χειρούργος στο βρετανικό πολεμικό ναυτικό. Μετά, αποφάσισε να γνωρίσει τον κόσμο. Εμπνευσμένος από τη ζωή των τσιγγάνων, παράγγειλε στην εταιρεία μεταφορών Μπρίστολ ένα σπίτι με ρόδες, το βάφτισε «Περιπλανώμενο», του έζεψε ένα άλογο, προσέλαβε κι έναν καμαριέρη αμαξά και βάλθηκε να τριγυρνά. Έγινε έτσι ο πρώτος ιδιοκτήτης τροχόσπιτου. Ως το 1910, οπότε και πέθανε, δεν υπήρξε δεύτερος.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1920, εμφανίστηκε στις ΗΠΑ η μόδα του «τουρισμού της κονσέρβας»: Πρωτόγονα τροχόσπιτα που σέρνονταν από αυτοκίνητα, επέτρεπαν στους χαμηλού εισοδήματος ιδιοκτήτες τους να ταξιδεύουν, δίχως να έχουν ανάγκη τα ξενοδοχεία. Άλλωστε, ακόμα, τουρισμός και ξενοδοχεία αφορούσαν μόνο τους πλούσιους. Η εργατική τάξη μόλις είχε κατακτήσει το οκτάωρο (με τη διεθνή σύμβαση εργασίας του 1919). Ούτε σκέψη για διακοπές: Μόνο οι Γερμανία, Νορβηγία, Πολωνία, Χιλή και Βραζιλία είχαν θεσμοθετήσει την άδεια (με πληρωμή ελάχιστων έως καμιάς από τις μέρες απουσίας).

Το μεγάλο μπαμ έγινε το 1936, στη Γαλλία: Το Λαϊκό μέτωπο πήρε τις εκλογές στις 4 Ιουνίου. Στις 7, εργοδότες, εργάτες και κυβέρνηση υπέγραψαν τη συμφωνία της Ματινιόν, που καθιέρωσε την εβδομάδα σαράντα ωρών και την με αποδοχές άδεια δυο εβδομάδων για διακοπές. Το 1956, προστέθηκε και τρίτη βδομάδα (και τέταρτη το 1969), ενώ το μέτρο είχε εξαπλωθεί σε παγκόσμιο επίπεδο. Πια, οι εργαζόμενοι αποτελούσαν τεράστια πελατεία για τον τουρισμό. Και τα οικονομικά τους ευνοούσαν την προτίμηση των τροχόσπιτων για τις διακοπές τους. Η μαζική παραγωγή ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του 1960. Ως τα τέλη της, είχαν δημιουργηθεί δυο κολοσσοί: Η ADRIA και η «Harald Striewski». Και τα τροχόσπιτα είχαν διαχωριστεί σε δυο κατηγορίες: Συρόμενα και αυτοκινούμενα. Από τα τέλη της δεκαετίας του 1970, απέκτησαν εραστές και στην Ελλάδα.

(Έθνος της Κυριακής, 16.8.2009) (τελευταία επεξεργασία, 27.10.2010)